

*Εφαίνει κι ἀραχνόφαινε σὲ μετάξινο ὑφάδι,
ἐφαίνει κι ἀραχνόφαινε μὴ προῖκα ζηλευτὴ
ΙΠολέμ. Παλ. βιολ.⁴ ἐνθ' ἄν.

Μετοχ. 1) *Αραχνοῦφης Γ' Σουρῆς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Πηδοῦν καὶ μπαλαρῖνες καμαρωτὲς κι ἀφρᾶτες
μὲ γυμνωμένα πόδια καὶ γυμνωμένες πλάτες,
ἀραχνοῦφασμένα φουστάνια κυματίζουν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχινος. 2) *Ὁ ἀραιὸς τὴν σύστα-
σιν ΙΠολέμ. Χειμῶνανθ.² ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Καὶ συννεφάκι ποῦ καὶ ποῦ ἀραχνοῦφασμένο
ἀπλώνεται κατάλευκο καὶ λεπτοκεντημένο.

ἀραχνοῦφαντος ἐπίθ. ΙΠολέμ. *Αλάβαστρ.² 189
— (Νουμᾶς 10, 379) ἀραχνόφαντος Γ' Επαχτίτ. ἐν Προπυλ.
1,242 ΙΠολέμ. *Αλάβαστρ.³ 38 — Λεξ. Δημητρ.

*Εκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τοῦ ἐπιθ. ὑφαντός.
*Αραχνοῦφης: *Αραχνοῦφαντοπαννί Γ' Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. Λεξ.
Δημητρ. *Αραχνοῦφанта νοικοκυριοῦ στολίδι ΙΠολέμ. ἐνθ' ἄν.
189 Παρθένες ἀνάερτες ντυμένες μὲ τ' ἀραχνοῦφанта μαγνάδια
τοὺς τὰ μεταξωτὰ καὶ κατάχρυσα (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) || Ποίημ.

Καὶ μέσα 'ς τ' ἀραχνόφанта μεταξωτὰ σεντόνια
κοιμᾶται κι ὄνειρεύεται χίλιες χιλιάδες χρόνια
ἡ κόρη ἡ ζηλευτὴ . . .
ΙΠολέμ. ἐνθ' ἄν. 38. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχινος.

*ἀραχνώνω, μετοχ. ἀραχνωσμένος Passow Carm.
popular. 397.

*Εκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη. Τὸ σ τῆς μετοχ. ἀραχνω-
σμένος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀραχνιασμένος,
δι' ὃ ἰδ. ἀραχνιάζω.

Μετοχ. ὁ πλήρης ἀραχνίων: *ἄσμ.
Κ' ἐμείνανε κ' οἱ δὴ ξερὲς κ' οἱ δὴ ἀπεθαμένους
κ' ἐπῆγαν καὶ τσ' ἐχώσανε σ' ἀραχνωσμένο χῶμα
(ὀνομάζεται τὸ χῶμα τοῦ τάφου ἀραχνωσμένο ὡς ἔχον
σχέσιν πρὸς τὸν ἄδην τὸν πλήρη ἀραχνίων. Πβ. ἀρα-
χνιάζω Α 1 καὶ ἀραχνος 1).

ἀράχτα ἡ, Λέσβ. (Μανταμᾶδ.)
*Εκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀραχτός < ἀράζω.
Λίθος ὀγκώδης ἡ βράχος: Κάτσι πὰ σὶ μιὰν ἀράχτα νὰ
ξικουραστῇ.

ἀραχτὰ ἐπίρρ. Δ. Κρήτ.
*Εκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀραχτός < ἀράζω.
Ταχέως, γρήγορα, συνήθως ἐκ τοῦ τρώγοντος: *Εφασ
ἀραχτὰ ἀραχτὰ κ' ἔφνε. Μὴ τρώς ἀραχτὰ, γὰ θὰ σὲ πιάσῃ τὸ
στομάχι σου.

ἀράχτρα ἡ, ἀμάρτ. *ράχτρα Κρήτ.
*Εκ τοῦ ρ. ἀράζω.
Αἰξ μὴ στέργουσα τὰ χόρτα, ἀλλ' ὀρμῶσα εἰς ἐσπαρ-
μένα μέρη διὰ νὰ φάγῃ.

ἀρβάλλα ἡ, (Ι) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
*Εκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι κατὰ τύπ. μεγεθ.
Κινητὴ λαβὴ χαλκίνου λέβητος σχήματος τόξου στηριζο-
μένη εἰς τοὺς ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ὑπάρχοντας κρίκους καὶ
πίπτουσα ἐλευθέρως ἢ ἐπὶ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς.

ἀρβάλλα ἡ, (ΙΙ) Κορσ. Πελοπ. (Λακων. Μάν. Μεσσ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — ΣΠασαγιάνν. *Αντίλ. 46.
*Εκ τοῦ ρ. ἀρβάλλω.
Κρότος, θόρυβος, συνήθως ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς συγ-
κρούσεως ἡ βιαίας μετακινήσεως πραγμάτων ἐνθ' ἄν.:
Κάνω ἀρβάλλα Λακων. || Φρ. *Εχει ἀρβάλλες (ἐπὶ κενοῦ
πράγματος, οἶον κασσέλλας κττ., ἐν ᾧ δηλαδὴ μόνον πον-
τικοὶ κροτοῦν) Μάν. || Ποίημ.

*Ὀρμοῦν τὰ βόιδα, κυνηγοῦν τοῖς μελισσῆς *γελάδες
μὲ μουγκριτὰ ἐρωτικὰ, φρονιάσματα καὶ ἀρβάλλες
ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀρβάλλητό, ἀρβάλλ-
λισμα, ἀρβάλλος 1.

ἀρβαλλάκι τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ. Μαζαίικ) κ.ά.
ἀρβαλάκ' Θεσσ. (Καρδίτσ.) κ.ά.
*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι.
Μικρὰ λαβὴ χαλκίνου σκεύους κινητή.

ἀρβαλλεύω Πελοπ. (Λακων. Μάν.)
*Εκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι.
Παράγω κρότον. Συνών. ἀρβαλλίζω 1 β.

ἀρβαλλητό τό, Πελοπ. (Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.
ἀρβαλλητό Κύθηρ.

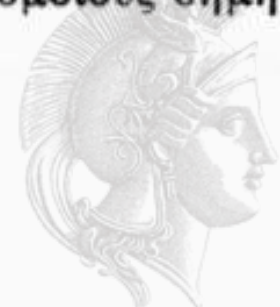
*Εκ τοῦ ρ. ἀρβαλλῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀρβαλλίζω.
*Αρβάλλα (ΙΙ), ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Αρβαλλητό ποῦ γίνεται!
Τί ἀρβαλλητό ποῦ κάνουνε!

ἀρβάλλι τό, ἀρβάλλιν Κύπρ. ἀρβάλλι Ζάκ. Κεφαλλ.
Πελοπ. (*Αργ. Βούρβουρ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Καλάμ.
Κορινθ. Κυνουρ. Λακεδ. Λακων. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ.
Οἶν. Σουδεν. Τεγ. Τρίκκ. Τριφυλ.) κ.ά. ἀρβάλλ' Εὐβ.
(Στρόπον.) *Ηπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ. *Ακαρναν. *Αρτοτ. Κλών. Λεπεν.) κ.ά.

*Εκ τοῦ ρ. ἀρβαλλίζω.
1) Κινητὴ λαβὴ μεταλλίνου σκεύους ἔχουσα σχῆμα
τοξοειδὲς καὶ συνεχόμενη εἰς τὰ ἄκρα πρὸς τοὺς ἀμφοτέ-
ρωθεν τοῦ σκεύους ὑπάρχοντας κρίκους, κινούμενη δὲ
ἐλευθέρως πίπτει ἐπὶ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς αὐτοῦ
παραγούσα κρότον συνήθως ὅταν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον
μεταφέρεται τὸ σκεῦος φορτωμένον πού (ὁ παραγόμενος
κρότος, ἐξ οὗ καὶ ἡ σημ., εἶναι πολὺ συνηθέστερος καὶ
αἰσθητότερος, ὅταν ἀντὶ μιᾶς τοιαύτης λαβῆς ὑπάρχουν
δύο κινηταὶ ὁμοίως ἐκατέρωθεν τοῦ σκεύους, περὶ ὧν ἰδ.
κατωτ.) Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. *Ηπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θεσσ.
(Ζαγορ. κ.ά.) Κεφαλλ. Πελοπ. (*Αργ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ.
Κορινθ. Κυνουρ. Λακων. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Σου-
δεν. Τρικκ. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. *Ακαρναν. *Αρτοτ.
Κλών. Λεπεν.) κ.ά.: Φρ. Πάει ἡ γλῶσσα του σὰν ἀρβάλλι (ἐπὶ
τοῦ πολυλόγου) Βούρβουρ. || *ἄσμ.

Τῆς νύφης ἀπ' τὴ φύρρα της κι ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ της
πιαστῆκαν τὰ πλεχτίδια της 'ς τοῦ λεβειοῦ τ' ἀρβάλλι
καὶ τὸ λεβέτι ξέγειρε καὶ χύθηκε τὸ γάλα

*Αργ. β) Πληθ., αἱ ἀμφοτέρωθεν μεταλλίνου σκεύους
ἡ κιβωτίου κινηταὶ λαβαὶ Θεσσ. (Ζαγορ. κ.ά.) Πελοπ.
(Βούρβουρ. Καλάμ. Κυνουρ. Λακεδ. Λακων. Μεσσ. Οἶν.
Τεγ. Τριφυλ. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (*Αρτοτ.) κ.ά.: Βροντάει
τὸ χαράνι ἀπὸ τ' ἀρβάλλα ποῦ χτυποῦνε ἀπάνω Λακεδ. Τὸς
φαίνονται πουργαρόριζες τ' ἀρβάλλα τοῦ λεβειοῦ (ἐκ παραδ.)
Βούρβουρ. Λεβέτι μὲ σαράντ' ἀρβάλλα (ἐκ παραδ.) Τεγ. 2)
Κώδων ἐξηρημένος ἐκ τοῦ λαιμοῦ προβάτου Πελοπ.
(Γορτυν.). Συνών. ἀρβάλλος 2. 3) Ξύλον ἐλευθέρως
ἐξηρημένον ἀπὸ τὴν λεγομένην σκαφίδα τοῦ μύλου τὴν
ὑποκειμένην ὀριζοντίως πῶς εἰς τὸ δοχεῖον τὸ περιέχον
τὸν πρὸς ἄλυσιν σῖτον, ὅπερ διὰ τοῦ ἐτέρου ἄκρου στηρί-
ζεται ἐπὶ τῆς μυλόπετρας καὶ μεταδίδει τὴν τρομώδη
κίνησιν εἰς τὴν σκαφίδα, οὕτω δὲ διὰ τοῦ στομίου αὐτῆς
συντελεῖται ἡ ἔκχυσις τοῦ σίτου εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μυλό-
πετρας Πελοπ. (Βούρβουρ. Κυνουρ. κ.ά.) 4) Σιδηροῦς
σύρτης διὰ τοῦ ὁποίου κλείεται ἡ θύρα Πελοπ. (Λακων.
Μάν.): Τὸ ἀρβάλλι τῆς πόρτας Μάν. 5) Μέγα κόσκινον
συνήθως ἐκ διατρήτου λευκοσιδήρου διὰ τοῦ ὁποίου καθα-
ρίζουν τὸν σῖτον καὶ τοὺς ὁμοίους δημητριακοὺς καρποὺς

ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ξένων οὐσιῶν (ἢ σημ. διὰ τὸν παραγόμενον ἦχον τοῦ μετάλλου ἐκ τῆς προσκρούσεως τῶν μικρῶν λιθαρίων τῶν εὐρισκομένων ἐν τῇ σίτῃ) Κύπρ.: Ἰσμ.

Καὶ γονατίζει ἄνω του Ἀντώνις σὰν λεοντάρην
τὸ ἔμπηγε του τὲς μαδαιρκὲς τὸ ἔκαμέν τον ἄρβάλλιν
ἔκαμε τὸ σῶμα του διάτρητον ὡς τὸ κόσκινον, κατεπλή-
ωσεν αὐτὸν πανταχοῦ τοῦ σώματος. Συνών. φρ. κᾶνω
(κόσκινο).

Ἐκάμαν τὸ κορμάτιν της καθ' ἑαυτὸν ἄρβάλλιν,
τὰ ὅρκα της ἐσπάσαν τα, δὲν τῆς ἀφῆκαν χάλιν.
Συνών. ἀραιολόγι I, ἀραιολόγος I.

ἄρβαλλίζω Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Δη-
μητσάν. Κυνοῦρ. Λεβέτσ. Μάν.) κ.ά. ἄρβαλλάω Πελοπν.
(Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Κουτήφαρ. Λακων. Λεῦκτρ. Μάν. Με-
γαλόπ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) κ.ά. ἄρβαλλίζω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχαίου βαλλίζω=πηδῶ, σκιρτῶ, χορεύω,
προστεθέντος τοῦ ἀρκτικού α διὰ τὴν συνεκφ. τοῦ νὰ ἢ
θὰ καὶ ἀναπτυχθέντος τοῦ ρ διὰ τὸ ἐπόμενον ὑγρὸν λ.
Ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 96.

1) Χορεύω μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ κρότου Κύθηρ.:
Ἀρβαλλίζουνε τὰ παιδιά. β) Θορυβῶ, κροτῶ Κύθηρ. Πε-
λοπν. (Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Δημητσάν. Κουτήφαρ. Κυνοῦρ.
Λακων. Λεβέτσ. Λεῦκτρ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Ὀλυμπ.
Τριφυλ. κ.ά.): Τί ἀρβαλλάει ἐκεῖ; Τριφυλ. Ἀρβάλλιζαν πον-
τίκια ἀπὸψε Δημητσάν. || Ἰσμ.

Δὲν εἶναι σοῦκα νὰ ζουλειοῦνται,
εἶναι καρύδια κι ἀρβαλλοῦνε
(σοῦκα=σῦκα) Λακων. Συνών. ἀρβαλεύω. 2) Φλυαρῶ
Πελοπν. (Βούρβουρ.) 3) Κοσκινίζω τὸν σῖτον καὶ τοὺς
ὁμοίους δημητριακοὺς καρποὺς πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν
ξένων οὐσιῶν, λιθαρίων κττ., ἢ τὸ χῶμα πρὸς ἀποχωρι-
σμὸν τῶν χονδρῶν λιθαρίων Κύπρ.: Ἐφέραςίν μου χῶμα
τὸ εἶπα τους τῷ ἀρβάλλισάν το.

ἀρβάλλισμα τό, ἀμάρτ. ἀρβάλλημα Πελοπν. (Γορτυν.
Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρβαλλίζω, παρ' ὃ καὶ ἀρβαλλάω.
Ἀρβάλλα (II), ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὸ ἀρβάλλημα ποῦ κα-
ναν οἱ διπλανοὶ δὲ μπόρεσα περὶ νὰ κοιμηθῶ Λεξ. Δημητρ.

ἀρβαλλοκάκκαβο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μα-
ζαίικ. κ.ά.) ἀρβαλλοκάκκαβον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβάλλι καὶ κακκάβι.
Λέβης μετάλλινος ἔχων μίαν ἢ δύο κινητὰς λαβάς.
Πβ. ἀρβάλλι.

ἀρβαλλοκοπῶ ἀμάρτ. ἀρβαλλοκοπῶ Κύθηρ. Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-κοπῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245 κέξ.

1) Χορεύω ἢ παίζω μετὰ πολλοῦ κρότου καὶ θορύβου
Κύθηρ. 2) Προξενῶ θόρυβον Πελοπν. (Μάν.): Ἀρβαλ-
λοκοπάει μὲ τὸν τενεκέ.

ἀρβαλλομάννα ἢ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβάλλι καὶ μάννα.
Μέρος τοῦ μύλου.

ἄρβαλλος ὁ, Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Δημητσάν.
Μάν. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ.) ἀρβαλλὸς Πελοπν. (Γορτυν.)
ἄρβαλλο τό, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ.) ἀρβαλλὸ Πελοπν.
(Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρβαλλίζω.

1) Κρότος, θόρυβος ἐνθ' ἄν.: Ἀκούω ἕναν ἄρβαλλο,
κάποιος ἔρχεται Δημητσάν. Ἀκουγα ἄρβαλλο ἀπὸψε 'ς τὸ
σπίτι αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρβάλλα (II). 2) Κώδων
αἰγὸς ἢ προβάτου Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Μεσσ. Ὀλυμπ.)
Συνών. ἀρβάλλι 2.

ἀρβαλλωτὸς ἐπίθ. Ἠπ. (Πρέβ.) Πελοπν. (Γορτυν.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτὸς.

Ὁ ἔχων λαβὴν κινητὴν καὶ τοξοειδῆ (ἰδ. ἀρβάλλι 1):
Ἀρβαλλωτὴ τέντζερ Πρέβ. Ἀρβαλλωτὴ τέσσα Γορτυν.

ἀρβάνα ἢ, Ζάκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.)
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Χάλκινον νόμισμα ἀξίας ἄνω τῶν δέκα λεπτῶν Πε-
λοπν. (Μάν.) κ.ά. 2) Ἀρτίσκοις, πίττα Ζάκ. Κεφαλλ.

3) Μάλλινον κροσσωτὸν σκέπασμα τῆς κλίνης (Χαλκιδ.)
Πβ. πενταρβάνης.

ἀρβανίκος ὁ, Κεφαλλ. ἀρβανίκους Μακεδ. (Βλάστ.
Κοζ.) ἀρβανίκου τό, Μακεδ. (Κοζ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Φρέαρ ἐνθ' ἄν.: Ἐπесе ὁ κουβάς μέσ' 'ς τὸν ἀρβανίκο
Κεφαλλ. Ἀρβανίκους βαθὺς Κοζ. Τοῦ ἀρβανίκου τοῦ νιρὸ
βλάφτ' αὐτόθ. Συνών. πηγάδι.

Ἀρβανίταρος ὁ, πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀρβανίτης διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -αρος.

Μέγας τὸ ἀνάστημα Ἀλβανός: Ἐνας Ἀρβανίταρος
ἴσαμ' ἐκεῖ ἀπάνω.

Ἀρβανίτης ὁ, κοιν. Ἀρβανίτ'ς βόρ. ιδιῶμ. Πληθ.
Ἀρβανιτᾶδες Θράκ. (Σκοπ.)

Τὸ μεσν. ἐθνικὸν ὄν. Ἀρβανίτης. Περὶ τῆς λ. ἰδ.
ΠΦουρίκ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 3 κέξ.

1) Ὁ κάτοικος τῆς Ἀλβανίας, Ἀλβανὸς κοιν. Ἡ λ.
συνήθως μεταφ. ἐπὶ τοῦ θορυβοποιοῦ, τοῦ ὀξυθύμου, τοῦ
πεῖσμονος, τοῦ βλακὸς (πβ. κουταρβανίτης), τοῦ βιαίου
τυραννικοῦ, ἀδίκου καὶ δολίου, ἢ τοῦ ἐκ πυρὸς ὑπερθέρ-
μου: Φρ. Σὰν Ἀρβανίτης κάνεις (πρὸς τὸν θορυβοῦντα)
Πελοπν. (Δημητσάν.) Τῆν. Ἐκαψε τὸ φοῦρνο καὶ τὸν ἔκαμε
Ἀρβανίτη Λεξ. Δημητρ. Λησιμόνησε 'ς τὴ φωτιά τὸ σίδερο
κ' ἔγινε Ἀρβανίτης (συνών. φρ. ἔγινε Τοῦρκος) αὐτόθ.
|| Παροιμ. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Ἀρβανίτης (δὲν εἶναι ἀδικος
καὶ σκληρὸς πρὸς τὸν ἀδικούμενον, ἀλλὰ, ἂν καὶ ἀργά,
τιμωρεῖ ὁμῶς τοὺς ἀδικοῦντας) πολλαχ. Ὁ Ἀρβανίτης διαν
δὲν ἔχη τί νὰ κλέψη, κλέφτει τὰ παπούτσια του (ἐπὶ τοῦ μὴ
δυναμένου νὰ ἀποβάλῃ κακὰς συνηθείας) Ἠπ. Οὐ Ἀρ-
βανίτ'ς τὴ φιλία 'ς τοῦ γόνα τ' τ'ν ἔχ' (δηλ. μόλις ἐγερθῇ
πίπτει καὶ χάνεται ἡ φιλία. Ἐπὶ τῆς δολιότητος καὶ ἀπι-
στίας τῶν Ἀλβανῶν) Μακεδ.

Ἀρβανίτη ἂν κάμης φίλο, | βάστα καὶ κομμάτι ξύλο
(ὁ ὑπὸ δολίου φίλου ἀπατῶμενος πρέπει νὰ προφυλάσσε-
ται πάντοτε ἐξ αὐτοῦ) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 31,400

Ἀρβανίτης κάνει γάμον | μὴ φακῆ κι μὴ κουρκούτι
κι μὴ λάχανα βρασμένα

(ἐπὶ πτωχῶν νυμφευομένων) Μακεδ. (Τσοτὶλ.). Ἡ λ. καὶ
ὡς ἐπών. καὶ τοπων. πολλαχ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἡ Ράχι
τ' Ἀρβανίτη τοπων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Ὁ κάτοικος
τῆς Ἠπείρου ὡς ὁμόρου τῆς Ἀλβανίας, Ἠπειρώτης
Κωνπλ. Πιῆ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. 3) Ὁ βορειοδυτι-
κὸς ἄνεμος Ἠπ. (Ζαγόρ.) Ἡ λ. τῶν ποιμένων Σαρακα-
τσαναίων, πρὸς οὓς ἐν Ζαγορ. διαμένοντας ἡ Ἀλβανία

